

S praznika na Dobrovi

Dobrovčani so letos svoj krajevni praznik, ki ga imajo 7. maja slavili v soboto, 10. maja. Na igrišču spodnje (stare) dobrovske osnovne šole se je zbralo precej krajanov, ki vedo da so proslave ob takih priložnostih pri njih vedno prijetno doživljajo.

Slavnostni govornik na prireditvi je bil predsednik naše občinske skupščine Peter Vrhunec, v kulturnem programu pa so nastopali pihalni orkester Vič, člani dobrovskega kulturnoumetniškega društva Dolomiti in učenci osnovne šole 7. maja.

Tudi letos so na Dobrovi ob krajevnem prazniku podelili bronasta priznanja OF in priznanja krajevnosti – za požrtvovalno in nesebično družbeno in družbenopolitično delo.

Bronasta priznanja OF, ki jih je podelil predsednik krajevnosti SZDL Dobrova Franc Malovrh, so prejeli: Franc Vrhovec, Franc Rotar, Jože Novak, Rafael Peklaj, Marko Bogataj, Cvetka Božičnik,

Franc Železnik, Helena Potočnik, Ivanka Pogačar, Majda Zdešar, Janez Zalaznik in Ivan Ciuha.

Priznanje krajevnosti, ki jih je dobitnikom podelil predsednik skupščine KS Dobrova Marko Zdešar pa so dobili: Franci Babnik, Tomaž Golobič, Marija Sojer, Ivan Petek, Anton Remškar, Anton Urbančič, Anton Drglin, Ivica Galič, Franc Urbančič, Anton Suhadolnik, Lado Dobnikar, Venčeslav Zadravec, Vinko Zibelnik, Julka Nartnik, Olga Zalaznik, Pavel Sečnik in Ivan Zupan.

Dobrovčani pa so se zvečer seveda dobili na tovariškem srečanju v dvorani kulturnega doma. Za dobro voljo in ples je igral ansambel Ludvika Lesjaka. Da ljudem ni bilo dolgčas nam pove že to, da je prvi par, ki je prišel na plesišče dobil za nagrado štirinajstredno potovanje za dve osebi – okrog kulturnega doma.

Na proslavi ob krajevnem prazniku »12. MAJ« so podelili tudi krajevna priznanja in bronaste znake OF. Predsednik skupščine krajevnosti Albin Metež je priznanje krajevnosti izročil tudi Francu Zibelniku ml. iz Dvora

LEPŠI ČASI ZA KULTURNO IN ZGODOVINSKO DEDIŠČINO

O moj preljubi, dragi dom

Pograjci so za prireditveni prostor letošnjega praznovanja krajevnega praznika izbrali Grajski park. Še večer pred slovesnostjo, ki se je pričela 11. maja ob 14 uri, so v njem urejali zelenice, poti, vodnjaka in jih tako olepšali, da smo bili močno presenečeni nad vabljenim izgledom tega delčka Polhovskega Gradca.

Zakaj so se odločili, da slavnostne pesmi, recitacije in govor dobe poslušalce prav v Grajskem parku, je utemeljil v praznično-delavno-protestnem nagovoru predsednik skupščine krajevnosti Polhov Gradec Albin Metež. Vsem prisotnim je sporočil, da je vesel, da jim je uspelo za nad 10 milijonov dinarjev povečati vrednost grajskega kompleksa in, da želi, da bi kmalu obnovili tudi Neptunov vodnjak in Blagajev spomenik. Izrekel je tudi prepričanje, da bodo Pograjci radi pomagali organom krajevnosti pri vpeljavi napredka v kraj in bližnje vasi. Protestne besede pa je naslovil voditeljem veselih, ki se obnašajo do človeštva tako, kot otroci, ki so zgradili peščen grad v peskovniku. Takemu nevarnemu ravnanju z orožjem, atomsko energijo in za okolje nevarnimi snovmi moramo reči vsi NE, saj: »Če se bomo pri razvoju tako neodgovorno obnašali do usode človeštva kot celote, potem ne bo

čudno, če bo v bodočnosti surov puščavski pesek pel pesem skozi naš Grajski park in pripovedoval nimfam v vodnjaku o človeškem rodu, ki si je sam skopal prazgodnji grob.«

Tudi v krajevni skupnosti Polhov Gradec, ki je pobratena z belokranjsko krajevno skupnostjo Gradac, imajo ljudi – med njimi je vse več mladih –, ki si še posebno prizadevajo, da bi kraj hitreje napredoval in, da bi v njem živeli zdravi in srečni prebivalci vseh starosti. Petim so letos podelili priznanje »12 maj«, štirim pa bronaste značke OF.

Sonja Jankovec je prejela krajevno priznanje za delo na zdravstvenem in socialnem področju, Franc Zibelnik ml. za prizadevanje z mladimi v gasilskem društvu Dvor, Franc Kuclar za vzgojo strojniškega kadra v gasilskem društvu Polhov Gradec, Bernard Tominec ml. za uspešno vodenje planinskega društva Blagajna, Francka Malešič iz belokranjskega Gradaca pa za povezovanje med krajevnimi skupnostima. Bronasta priznanja OF pa so prejeli za napore na samoupravnem in družbeno-političnem področju v krajevni skupnosti Albin Metež, Jože Kavčič, Janez Kovač in Pavel Jankovec.

-sj-

Vrh nad Želimljem se predstavi

Vaščani Vrha v krajevni skupnosti Pijava gorica v katerem je stalno naseljenih le 14 gospodinjstev in veliko naselje počitniških hišic ob cerkvi Sv. Petra, so lansko leto zaključili zelo uspešno: v vas so napeljali 6 telefonov; razširili so kilometer in pol ceste; postavili streho na novi gasilski dom; in v oklepaju (v vasi je na novo odprta obrtna delavnica in ne čisto pomembno; po sedmih letih se je v vasi zopet rodil en dojenček. Zaradi vseh teh naštetih dogodkov se bodo Vrhovci radi spominjali leta 1985. Kako jim je to uspelo?

Vse vasi v krajevni skupnosti Pijava gorica so se vključile v izgradnjo telefonskega omrežja, tako tudi najbolj oddaljena vas Vrh in novembra so dobili pet tel. priključkov.

Še več moči pa je bilo potrebnih pri razširitvi ceste. Odbor za izgradnjo ceste je zbral soglasja lastnikov in prostovoljni samopriponesek od vaščanov in vikendašev. Pri slednjih le nekaj izjem še ni sodelovalo. Prav posebno so vaščani ponosni na rojaka Tonea Ančnika, ki že vrsto let ne živi več v vasi, vendar je zdaj, ko so ga potrebovali, izkoristil vse svoje moči, da je olajšal gradnjo ceste v svojo rojstno vas. Izvajalec del Metod Podržaj pa pravi, da so k nemotenemu poteku gradnje pripomogle predvsem ženske: Ančnikova, Veselova, Starčeva mama in še katera žena. S svojo močno voljo so dosegle, da se je gradnja začela in tudi dokončala. V rokah teh gospodinj je bil velik del organizacije. Preskrbele so vse potrebno za delavce,

ne samo malice, tudi same so poprijele za delo na cesti. Ob novem letu je novo cesto v vas spluzil tudi nov pluv za nabavo katerega so se krajani odločili ob težkih zimskih razmerah v prejšnjih letih.

Teško bi rekli na kateri dosežek so vaščani najbolj ponosni. Verjetno na svoj gasilski dom in gasilsko društvo, ki »pokriva« požarni okoliš Vrh in Gradišče. Za Gasilski dom so pridobili 1973 zemljišče in manjši dom tudi zgradili. 1984 pa so začeli Dom tudi širiti. Sodelovali so vsi vaščani vsak po svojih najboljših možnostih.

Brez Ivana Starca se ni podrla nobena smreka, Volavšek pa je napravil ostrešje, da ga tudi mojster ne bil bolje naredil. Štefe je bil zidarSKI mojster, vsi računi so šli skozi roke blagajnika Vesela. Prav gotovo bi pri naštevanju opravljenega dela našli vse vaščane in še kakšnega iz sosednjih vasi. Za vsemi dogajanja pa vztrajno bdi Jamnik Janez – predsednik Gasilskega društva Vrh. Ni enostavno zgraditi družbeni dom 10x7 m, upravljati dve motorki, kombi... Večkrat so poklicali na pomoč in uspeli so.

Kljub temu, da je že veliko storjenega, čaka vaščane še delo okrog gasilskega doma, pa širitev druge polovice ceste, v okviru krajevnosti pa gradnja vodovodnega omrežja.

Verjetno to ni edina uspešna vas v občini, celo v krajevni skupnosti Pijava gorica bi našli še katero, ki bi jo morali zaradi pridnosti predstaviti v našem glasilu.

EMA ŽLAHTIČ

Utrinka

Pod Jezersko gmajno smo na koncu drčee srečali Pirševce z Rudnika in Snojeve iz Lipe. Oče Franc ter Marija in Franc Pirš so lupili smrekov hloed. Ker je lubje zelo rado zapuščalo deblo, so slekli vse hlode in tako preprečili mušici, da bi se naselila za njim in pričela kvariti les. Pri Snojevih pa so se mučili z dvema obilnima hrastovima hloedoma očee Lojze, sinova Lojze in Marjan ter vnuk Uroš. Zgodba hrastovih hloedov je nekoliko drugačna.

Tri leta so ju pustili ležati v gozdu, da je les dozorel in potem plohi ali deske ne bodo pokali. Srečali smo se 10. maja in seveda sem jih tudi povprašal, kako je nesreča v ruski jedrski elektrarni vplivala na gospodarjenje na njihovih kmetijah. Ker je bilo precej časa hladno so pohiteli najprej s sejanjem koruze in sajenjem krompirja in stročnic. Ta dela so opravili in upali, da bodo lahko položili govedu že prvo svežo travo. Z veliko težavo premoščajo čas prepovedi uporabe te krme za krave, saj je tudi njim že skoraj pošla otava. Pravijo, da je še sreča, da krave niso prevladujoče in, da imajo več pitancev in konj. (Foto: Stane Jesenovec)

Vodnjaki v Iški vasi

Na štirih mestih so v Iški vasi zgradili vodnjake, v katerih je po okrog 30 kubičnih metrov vode.

Iškovarci so sledili pobudi domačega gasilskega društva, ki je ugotovilo, da bi zelo težko gasili požar poleti, ker Iška največkrat nima dovolj vode zaradi prodnatega terena, pozimi pa rada zamrzne. Zaradi tega tudi hidranti niso zanesljivi.

Za posamezni vodohram so porabili po okrog 600–700 prostovoljnih delovnih ur za izkop lukenj in betoniranje v treh fazah. Ljubljanskim mlekarcem

nam se zahvaljujejo, je dejal predsednik društva Janez Rupert, za opaže za betoniranje, občinski gasilski zvezi pa za denar za nakup cementa in betonskega železa. Iškovarci pa bodo za te neopazne vodne zbiralnike skrbeli tako, da bi vodo lahko uporabili tudi za živino in v najtežjih primerih celo za ljudi. Vodnjaki so popolnoma zavarovani in pokriti le s 500 Y 500 mm velikimi pokrovi. Takole je zgedel med gradnjo 10. maja zadnji vodni zbiralnik, te dni pa je tudi ta že pokrit z zemljo in napolnjen z vodo.

Pirševci pri lupljenju smrekovega hloeda

Snojevi potem, ko so zvalili hrastova hloeda na traktorsko prikolico

